

číslo
5
december
2014

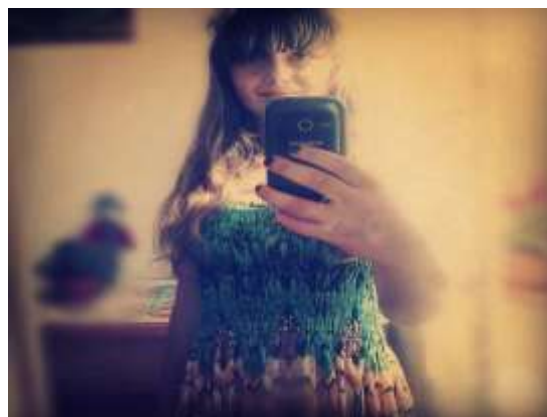
SVINIARIK

Občasník Základnej školy s materskou školou Svinia

Príhovor šéfredaktorky

Milí naši učitelia a učiteľky, drahí žiaci a stáli čitatelia Sviniarika! Po úžasných letných prázdninách sme späť!

Na úvod Vás chcem privítať v ďalšom školskom roku 2014/2015. Tento školský rok som vašou novou šéfredaktorkou Sviniarika, a preto by som sa Vám mala predstaviť. Volám sa Laura Olejárová a som žiačkou ôsmeho ročníka. Vo voľnom čase rada športujem, ale venujem sa aj výtvarnému umeniu a z času na čas aj niečo napíšem. Každý rok prispievam do Sviniarika. Tento raz som si pre Vás pripravila príbeh z teenegerského prostredia, ktorý na Vás čaká nie hneď naraz, ale každé nové číslo Sviniarika prinesie jednu ďalšiu kapitolu.

Vítam aj našich najmenších žiakov školy - prváčikov a taktiež piatakov, ktorí sú u nás po prvýkrát a dúfam, že sa im bude školský časopis páčiť a nechajú sa inšpirovať rôznymi príspevkami, aby sme mohli aj ich vlastnú tvorbu zverejniť.

Verím, že aj napriek malinkej zmene bude Sviniarik ten naj školský časopis nielen pre žiakov všetkých ročníkov, ale aj pre učiteľov a „priateľov školy“.

Šéfredaktorka

Laura Olejárová 8.A

Bola raz ôsma trieda

Bola raz jedna šialená trieda,
A v nej vždy na hodinách chýbala krieda.
V štyroch radoch vtipný žiak sedel,
preto o tej triede každý vedel.

V tej triede sa hodín striedalo mnoho,
poďte spolu s nami pátrať, ako to vlastne bolo.

Na hodinu angličtiny pani Coweyová prišla,
nahnevane skríkla: „Krieda by sa mi tu zišla!“

Prišla milá matikárka – zlomky sú jej téma,
na konci zas zistili sme, že už kriedu nemá.

„Čo budeme, my ôsmaci, čo budeme robiť?“
Keď do triedy vstúpil triedny, musíme sa činiť!
Poslali sme týždenníka pre tú bielu kriedu,
nech na „vážnom“ zemepise netrieme zas biedu.

Ostali nám na tabuli samé drobné kriedy,
zišli by sa ďalšie nové, všetci sme už bledí.
V tom vstúpila nemčinárka: „GutenTag a Heute!“
„Žiadne kriedy netreba nám meinenetteLeute!“

Keď nadišla naša chvíľa, bez kriedy to išlo,
Sekera a Ohňa spolu, všetkým na um zišlo.
Iné ako kriedy pre nás dôležité bolo,
Cvičili sme, morili sa, nevládali skoro.

Priniesli sme nové správy z domova i sveta,
„Odpovedať z novej látky príde tá aj tá!“
„Ako sme sa naučili?“ ani srnky netušia!
Nedostatok bielej kriedy učiteľa pokúša.

Vybehli sme rýchlo hore do zborovne pre kriedy,
A v tom zvoní zvonček: „Musíme ísť do triedy!“
Pán učiteľ Kapusta včas na hodiny chodí,
hovori: „Ó, meškanie vzorným žiakom škodí!“

Na kriedy sme pozabudli, malé sme však mali,
no keď prišla technika, veľmi potrebnými sa stali.
Pani učiteľka Lucka dobrý nápad mala,
do interaktívnej učebne nás kvôli tomu vzala.

Nastúpila s radosťou magisterka Banka,
pre mnohých z nás obľúbená „zo Šariša mamka“.
Naše uši zachytia každú múdru vetu,
a tie slová v nej pochybnosti zmetú.

Na hudobnej opustili sme ako vždy našu triedu,
do inej sťahovali sa v nádeji mať novú kriedu.
Ani tam nenašli sme malú ani veľkú,
a v tom zbadali sme vchádzať nóbl učiteľku.

Pri kreslení zachytiť detaily sme mali,
čakali sme návod, „Ako sa to spraví?“
„Kde je krieda?“ spýtala sa zrazu Irka rázne,
„Bez kriedy sa predsa nedá...“ dávala nám kázne.

Prešli rôčky, stále sme tá istá divná trieda,
zabudnúť na prvú triednu, to sa predsa nedá!
Nemôžeme zabudnúť na našu Mirku milú,
ktorá nám vždy dodávala kriedy a aj silu.

A kde miznú všetky kriedy?
Spýtajte sa ôsmej triedy!

(Laura Olejárová 8.A)

CHLAPEC SO ZÁHADNÝM

ÚSMEVOM (AUTORKA : LAURA OLEJÁROVÁ)

Volám sa Rebecca , ale všetci ma volajú Becca. Mám 16 a práve prežívam najt'ažšie obdobie. Pred rokom, keď sme sa sťahovali do Londýna, moji rodičia a moja 5-ročná sestrička Katie zomreli pri autonehode. Bola som tam s nimi , ale iba ja som prežila...

Mamina kamarátka Rosy ma vzala k sebe a teraz bývam tu. S jej dcérou Alice sme sa skamarátili a stala sa mi oporou v najt'ažších chvíľach.

Všetko sa však skomplikuje po odchode do Amsterdamu.

1. Kapitola

Začiatok

Bol to deň ako ktorýkoľvek iný. S Alice sme sedeli na priedomí a sledovali východ slnka. Bol pondelok, presne 26.júla 5:30. O šiestej sme chodievali behávať a o siedmej sme sa vracali späť, aby sme stihli náš futbalový tréning. Bola to naša denná rutina. Zrazu mi zazvonil mobil. Pripomienka...

„Alice, prepáč. Dnes nepôjdem. Povedz trénerovi, že som ochorela alebo niečo si vymysli.“

„Prečo?“ spýtala sa Alice.

„Zajtra to bude rok, čo naši a Katie zomreli...“ so slzami v očiach som Alice odpovedala.

„Chápem. Neboj budem ťa kryť...A už si sa rozhodla či sa vrátiš?“ žmurkla a objala ma.

„Áno. Pôjdem do Amsterdamu.“

Slnko už vyšlo na obzor a Alice sa vydala na našu trasu behu. Ja som šla dnu. Zapla notebook a v tom uvidela tú fotku. Bola som na nej ja s Katie a v pozadí pózovali mama s otcom. Taká šťastná rodinka. Hodila som ho o posteľ. Vyhádzala všetko z police... Bol to hnev, ktorý ma poháňal. Nenávidela som sa.

Pri tej autonehode som bola aj ja. Prežila som. A nijako som im nepomohla. Ale potom som si spomenula na tie tváre. *S mamou sa držali za ruky a usmievali sa. Boli šťastní, že sme sa s Katie zachránili. Aspoň na chvíľu. Mama s otcom totiž zomreli na mieste. Katie sa ešte deň trápila v nemocnici a v piatok 28.júla podľahla následkom pomliaždenín a zlomených rebier.* Ostala som úplne sama... Hnev sa však po chvíli vytratil a ja som zavolala Isobel.

Bola to moja teta, ale nevedela som o nej skoro nič... Naposledy som ju videla na pohrebe rodičov a odvtedy som s ňou nebola v kontakte. Nechcela som nič a nikoho, čo by mi pripomínal tú tragédiu. Ale asi pred dvoma týždňami mi prišiel balíček k narodeninám spolu s listom. Bol od nej. Poslala mi aj letenku. Nechcela som sa vracat' domov, ale akoby ma tam niečo ťahalo. Bola som pevne rozhodnutá vrátiť sa do môjho rodiska.

Predtým sme bývali v Amsterdame. Pre mňa to bolo miesto nádherných spomienok. Mali sme chatu asi 15km od hlavného mesta. Obklopovalo ju krásne päťstoárové pole tulipánov, snád' všetkých farieb sveta a jeden veterný mlyn. Rada som len tak ležala medzi kvetmi, sledovala mraky ako cválajú po oblohe a počúvala zvuky prírody. Bolo to ako z rozprávky. A o rok sa všetko rozplynulo. Krásnu rozprávkovú krajinu zahalil tieň zabudnutia.

Teraz som svoje rozhodnutie musela zdeliť Rosy – maminej kamarátke.

„Rosy môžete na moment?“ opýtala som sa po večeri. Rosy si sadla za stôl v kuchyni.

„Chcem vám oznámiť, že zajtra letím do Amsterdamu za Isobel. Pôjdem sa pobaliť.“

„Počkaj!“ ozvala sa Rosy. „Ako dlho sa zdržíš v Holandsku?“

„Asi do 30.augusta.“ s váhaním som odpovedala.

„Naozaj si rozhodnutá?“ pousmiala sa Rosy.

„Idem sa pobaliť a potom si ľahnem. Zajtra ma čaká náročný deň. Ráno odlietam.“

Pobalila som sa – skôr – nahádzala veci do kufra. Nastavila budík na pol štvrtú. Lietadlo mi totiž odlietalo o piatej. A potom... Ľahla som si a snažila zaspáť. Ale ten pocit. Bála som, sa ako ma príjme, predsa naši a Isobel boli dlhé roky pohádaní a zrazu som sa mala k nej nast'ahovať..

Ešte asi hodinu som premýšľala a potom ma zmohol spánok.

Ráno zazvonil budík... „A je to tu!“ povzdychla som si. Bola som veľmi unavená, ale musela som sa pripraviť na odlet. O pol hodiny som už stála vo dverách a lúčila sa s Alice a Rosy.

„Nič sa ti nestane?“ spýtala sa Alice.

„Neboj! Nič. Budeme si volať. Každý deň!“ povedala som najlepšej kamoške.

„Určite!“

„Už musím ísť! Pá.“ Rozlúčila som sa s Alice.

2.Kapitola

Sen alebo vízia?

Sadla som do taxíka a o pol piatej som bola na letisku. Keďže som mala ešte pol hodiny, sedela som vo vestibule a čakala som.... Bežných 30 minút sa zmenilo na nekonečný čas. Čakanie som nenávidela. Začali sa mi vynárať staré spomienky.

Raz mi otec vravel, ako moji starí rodičia leteli do Malajzie. Bol to let smrti. Lietadlo sa zmietalo v turbulenciách. Vletelo do búrky. Blesky udierali z každej strany. Babička a dedko žiaľ neprežili. Vlastne sa na nich ani nepamätám. Vtedy som mala iba pár mesiacov.

A nastal čas odletu. Upokojovala som sa myšlienkou, že dnešné aerolinky sú moderné a bezpečné. Aj keď som mala strach, moje odhodlanie dostať sa do rodnej krajiny a spoznať vlastnú tetu bolo silnejšie. Opatrne som nastúpila.

„Milí pasažieri! Víťame Vás na palube lietadla R-410. Prosím, pripútajte sa! O chvíľu vzlietneme.“ oznamoval nám kapitán.

Keď sme sa „odlepili od zeme“ bol to neopísateľný pocit, ktorý som zažila po prvýkrát. Nebo, na ktoré som sa predtým dívala „zospodu“, som mala ako na dlani. Bola som jeho súčasťou.

Ešte pár minút som sa dívala von z okna, ale potom ma premožla únava. Zaspala som... nepamätám si nič. Iba sen. Žiadne si nepamätám, ale ten som poznala do najmenšieho detailu. Sníval sa mi každý deň posledných šesť mesiacov.

V tom sne bolo dievča . Ocitlo sa na pohrebe. Samo tam stálo s ružami v ruke. Okolo neho ani živej duše. Pustilo kvety na zem a bežalo cez celý cintorín. Potom sa potklo o starý kvetináč a spadlo. Nemohlo sa postaviť. Plakalo a plakalo. A stál tam on! Bol vysoký a štíhly s modrými očami a tmavými vlasmi. Pomohol jej vstať. A potom som... Potom som sa prebudila na oznam kapitána o pristávaní.

Už som videla polia tulipánov. Krásna panoráma mesta ma pozývala do centra.

Konečne som stála nohami pevne na zemi. Sadla som opäť do taxíka.

„Dobrý deň! Prosím, Ulica Tulipánov 7 a kufre mi zavezte na Henricha IV 28!“

„ Samozrejme slečna!“ ozval sa taxikár a odviezol ma.

3.Kapitola

Stretnutie

Vystúpila som z taxíka... Ešte stál. Bol zarastený brečtanom. Susedia mi povedali, že tam nikto nebyva. Túžila som sa pozrieť dnu. Chcela som vstúpiť cez malú kovanú bráničku, ale... Niečo vo mne mi bránilo vojsť.

Len jedno miesto bolo mojím cieľom – cintorín. Prechádzala som sa mestom asi 15 minút. Vynárali sa mi mnohé spomienky z detstva. Radostné spomienky! Za každou však nasledoval záblesk nedávnej minulosti – momenty autonehody. Po chvíli som bola v cieľi. Prekročila som „prah večnosti“.

Prešla som sa naokolo. Ani neviem prečo... Premýšľala som. Zrazu som zastala. Bol pohreb. Stálo tam dievča (asi v mojom veku) a v náručí držalo malinkého bračeka. Slzy sa mi tísli do očí.

Rozbehla som sa. Ani neviem kam. Na zemi sa váľal suchý konár, o ktorý som sa potkla. Ležala som na zemi, akoby som ochrnula na celé telo. Skoro som ani nedýchala. Počúvala som vlastný tlkot srdca a zrazu... Kroky... Silneli... Nieкто sa ku mne približoval. Chcela som utekať ďalej, no gravitácia ma pevne držala pri zemi. Tep sa mi za krátku chvíľu zvýšil z obvyčajných 65 na neuveriteľných 120. Aspoň tak sa mi to zdalo. Srdce mi šlo vyskočiť z hrude. Nevydala som ani hlásku.

„Stalo sa ti niečo? Si v poriadku? Počuješ ma?“ prihovoril sa mi nejaký chalan. Jeho hlas sa mi v hlave ozýval ako ozvena. Otočila som sa a sadla na peň.

„Áno, som v pohode.“ Pozrela som sa naňho... Bol to ON! Ten z toho sna. „Vlastne ani nie. Ten pohreb ma rozrušil... Prepáč, za ten šok, čo som ti spôsobil.“ vyskočilo zo mňa.

„Nič sa nestalo. A aký pohreb?“ opýtal sa zvedavo.

„Neviem či bol. Hneď na začiatku. Bolo tam dievča a... Ty si ho nevidel? Musel si okolo prejsť.“

„Žiaden nie je. Tí zomreli už veľmi dávno. Fakt sa ti nič nestalo?“ spýtal sa ešte raz. V očiach mu bolo vidno, že sa o mňa bojí.

„Nie, som v poriadku. A... ani neviem prečo ti to rozprávam a márnim tvoj čas.“ odpovedala som.

„Ja som Chris.“ usmial sa na mňa, podal mi ruku a pomohol mi vstať.

„Ja som Becca. Musím ísť. Snáď sa ešte uvidíme!“ rýchlo som sa vytratila medzi pomníkmi. Pri chráme stál panel s fotografiami rodičov a krátke výroky známych.

Nasledovali zmiešané pocity... Nenariekala som, ako bolo mojím zvykom. Nehnevala som sa, ako to robievam každú voľnú chvíľu. Iba som stála... Žiadne spomienky. Iba bezduchý výraz na mojej tvári. Oči sa dívali na pamätník, ale každý nerv v mojom tele mi vrazil, že je to iba klam. Chcelo sa mi kričať, no hlasivky ma nepočúvli. Takto som stála vyše pol hodiny a potom som odišla. Vydala som sa na najbližšiu zástavku.

„Lístok! Potrebujem lístok.“ Šmátrala som vo vrecku a hľadala nejaké drobné. „Mám pár mincí. Snáď to bude stačiť.“ Zakúpila som si lístok a nasadla do autobusu.

Už som iba premýšľala. „Čo sa to so mnou deje? Najprv sen a potom nejaká neexistujúca situácia, ktorú som videla. Blúznim? Bolo to také... Živé! A on. Určite sa mi o ňom snívalo!“ Bolo toľko otázok a žiadna racionálna odpoveď.

Z „myšlienkového transu“ ma dostal oznam: „Nasledujúca zástávka Henricha IV!“ Vystúpila som...

Snečné lúče

Jeseň krásne slnečná,
lúče pália na plecيا.
Stromy krásne sfarbené,
zobia hory slovenské.

Ihriská sú plné detí,
lebo slnko na ne svieti.
Krik a radosť vôkol znie,
to je krásne počasie.

No keď sneh nám hneď
napadá,
lúče slnka nemám rada.
Sneh sa topí veľa slz,
sánkovať sa nedá už.

(Natália Ferencová 6.A)

Tvoríme príhovor

Vážený pán riaditeľ, pani zástupkyne, pán zástupca, milí učitelia, drahí rodičia a spolužiaci!

Deväť rokov sa nám presypalo pomedzi prsty ako piesok a neostáva nám nič iné, ako sa rozlúčiť nielen s učiteľmi, spolužiakmi, odretými lavicami, ale rozlúčiť sa s deviatimi rokmi plnými zábavy, šťastia, neopísateľných zážitkov, no niekedy aj stresu.

Dnes už pred Vami nestojíme so slovami "Uvidíme sa o rok!", ale ako žiaci, ktorí opúšťajú základnú školu a pomaličky sa roztratia na stredné školy. Mnohokrát sme padli na dno, ale vy, milí učitelia, ste nám vždy vedeli podať pomocnú ruku.

Dnešným dňom sme ukončili veľkú etapu svojho života, našich školských rokov. Už nie sme tými malými prváčikmi, ktorí nastúpili prvýkrát do školy a mali veľa nezmyselných otázok, na ktoré veľakrát nebolo ani odpovedí. Na toto všetko nám už ostanú iba spomienky.

Chceme sa s Vami rozlúčiť a chceme sa Vám srdečne poďakovať za tých deväť rokov, počas ktorých ste nám v niektorých situáciách nahrádzali rodičov, a za všetku tú trpezlivosť a obetavosť, ktorou ste nás denne zahŕňali.

Veríme, že na nás budete ešte dlho spomínať. Želáme Vám ešte mnoho rokov plných detských úsmevov, ktoré sa zakaždým vyčaria na detských tvárach, keď im odpovedáte aj na nezmyselné otázky a ešte veľa, veľa rokov strávených na tejto základnej škole.

Vám všetkých patrí jedno veľké spoločné "Ďakujeme!"

(Tamara Marcinčinová 7.A)

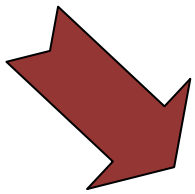
Drahé mamky, milé babky, vážení hostia!

Dovoľte mi, aby som Vás srdečne privítala na dnešnej slávnosti, ktorá je venovaná Dňu matiek. Touto slávnosťou sa Vám my, Vaše deti a vnúčatá, chceme poďakovať za všetko, čo ste pre nás doteraz urobili, za Vašu lásku a úprimnosť, ktorou nás denne obdarúvate a za múdrosť, ktoré nám do života dávate, za Vaše krehké slovíčka.

Dnešným programom Vás budú sprevádzať deti zo Základnej umeleckej školy v Prešove, riekanky a básničky Vám zarecitujú žiaci 1.stupňa, piesne zaspievajú žiaci 2.stupňa za hudobného sprievodu na klavíri, vystúpi detský folklórny súbor Myš a na záver Vás čaká malé prekvapenie.

Verím, že sa budete medzi nami cítiť príjemne a že Vám na dnešný deň ostanú príjemné spomienky. Želám Vám krásny umelecký zážitok!

(Tatiana Poráčová, 7.A)

Farebný týždeň

FAREBNÝ TÝŽDEŇ

PRVÁCI VYZÝVAJÚ VŠEĽYCH ŽIAKOV ŠKOLY, ABY SA K NIM PRÍPOJILI. DŇA 22.9.2014 ZAČINA FAREBNÝ TÝŽDEŇ. KAŽDÝ DEŇ BUDE VENOVANÝ JEDNEJ FARBE. NAŠOU ÚLOHOU BUDE MAŤ V DANÝ DEŇ OBLEČENÉ NEČO VO FARBE DŇA: (TRUČKO, NOHAVICE, SUKŇA, ŠATKA, MIKINA, ...)

POBUDLOK	22.9.	MODRÁ
UTOROK	23.9.	ZELENÁ
STREDA	24.9.	ŽLTÁ - ORANŽOVÁ
ŠTVRTOK	25.9.	ČERVENO-ROŽOVÁ
PIATOK	26.9.	BIELO - ČIERNA

TOTEŠŤ NÁS, AK TOTO TÝŽŇU PRÍJMUJÚ UČITELIA. VRÁTANE VEDEŇIA. VAŠI MALÍ PRVÁCI

P.S. CEZ VEĎŇU PRÍSTÁVKU SA POTÍRE NA SOULNEJ CHODBE.

Atletický štvorboj

Dňa 8.10.2014 sa naši žiaci 4.a 5.ročníka zúčastnili **Atletického štvorboja** družstiev chlapcov a dievčat na ZŠ Šmeralová v Prešove. V silnej konkurencii **Tomáš Vysočan** vyhral súťaž : hod 1kg loptou a **Ján Tomko** obsadil 2.miesto v behu na 60m. Celkovo sme odsadili veľmi pekné 4. miesto, iba 3b. za domácou ZŠ Šmeralová, čo nás zaväzuje do ďalšej práce a dáva nádej, že nám rastú nové športové talenty .

Športu zdar a atletike zvlášť !!!

"Úcta k starším"

Dňa 26.11.2014 sa V Kultúrnom dome vo Svinej konal program pre dedkov, babky, rodičov a príbuzných našich žiakov základnej školy pri príležitosti ich sviatku " Úcta k starším".

V rámci vystúpenia si žiaci pod vedením svojich učiteľov pripravili bohatý program.

V programe vystúpili aj naši najmenší žiačikovia, prváčikovia, s touto milou básničkou:

My sme veľká rodina,
mama, tato, dedko, taktiež babina.

Moja babka s dedkom
robia pre mňa všetko.

Preto ich mám veľmi rád,
pomôžem im toľko krát.

Dedko, babka tak som rád,
že môžem byť váš kamarát.

(žiaci 1.ročníka - 1.A)

Ovocný deň – básne žiakov 1.stupňa

Toto sladké jablko

chutí ako kinderko.

Všetci ho majú radi, veď sme veľkí kamaráti.

Jablko, ananás, hruška, to musí byť ale fuška.

Z jabĺčka vyšli červíky,

pôjdeme nakupovať do Kiky.

Jablčko je veľmi zdravé

deti ho majú skoro stále.

Mamička nám dá jabĺčko,

čo je čisté ako naše srdiečko.

(Samuel Marton, Vanesa Poráčová4.A)

Moja milá má jabĺčka

a už bude dobručká.

Moja milá bude zlatá

ako ruža jedovatá.

(Erika Boháčová, Michaela Martonová, 4.A)

„Večer v škole“

Dňa 14.11.2014 v priestoroch základnej školy naši učitelia usporiadali 4-hodinový maratón, ktorý bol nabitý hrami, záhadným pátraním po názvoch rozprávok, športovými aktivitami, strašidielkami, vyrezávaním tekvíc, divadielkom, humorom, spevom, tancom a strhujúcou zábavou. Perfektná nálada, chtivosť, zdravá rivalita a obdivuhodná spolupráca medzi žiakmi v jednotlivých tímoch sa stali mottom prvého podujatia pod názvom „Večer v škole“.

Spolužiaci boli fantastickí, odviazaní, veselí a stopercentne naklonení spolupráci s dospelými. Domov sme odchádzali príjemne unavení a s množstvom zážitkov.

Ďakujeme všetkým učiteľom, že v ich hlavách sa zrodila myšlienka usporiadať takýto úžasný večer v škole. Už teraz sa tešíme na druhý ročník tohto milého podujatia, ktoré spojilo všetky vekové kategórie žiakov pre jednu spoločnú vec.

(Laura Olejárová 8.A)

„Večer v škole“

Dňa 14.11.2014 sme sa o 16.00 hodine zišli v škole. Všetci, ktorí mohli na túto akciu ísť, trpezlivo čakali, kým hodinová ručička ukáže na 16.00. Keď tá chvíľa nadišla, predstavili nám program celého večera.

Pred začiatkom programu sme so žiačkami ôsmeho ročníka a pani učiteľkami vyzdobili celú školu, a to najmä pre prvákov, ktorí sa na takejto akcii zúčastnili po prvýkrát.

Keďže som bola jednou z postáv pripravovaného divadielka, nemohla som sa zúčastniť na úvodnom programe, pretože som spolu s ôsmačkami pripravovala triedu. Keď mala nadiť chvíľa, kedy sme mali hrať divadielko, vyšla všetkým žiakom na základe indícií tajnička „Teraz nasleduje divadlo“. Všetci žiaci prišli do 8.A triedy, kde už mali pripravené stoličky a aj my sme už boli pripravení odohrať divadielko s názvom Bola raz jedna ôsma trieda. Hrali sme vtipné scény z vyučovacích hodín. Ja som prišla na hodinu fyziky s úlohou Cigánky, ktorá hľadá miesto, kde sa vyplácajú rodinné prídavky. Mala som oblečené červené šaty, čierne tričko a aj nohavice. Diváci nás odmenili veľkým potleskom.

(Nikola Švecová 4.A)

Dňa 14.11.2014 sa od 16.00 do 20.00 konal v našej škole „Večer v škole.“ Najprv sme sa zoznámili pomocou zoznamovacej hry. Pani učiteľka Belcáková čítala otázky a tí, ktorí by na ne odpovedali „áno“ sa mali postaviť.

Potom nás pani učiteľky rozdelili do skupín. Rozdali nám papieriky, na ktorých boli čísla, ktoré nám ukazovali smer, kam máme ísť. V triedach sme hádali indície. Pani učiteľky nám po každej uhádnutej indícii dali jednu slabiku. Zo všetkých uhádnutých slabík nám vyšla tajnička „Teraz nasleduje divadlo“.

Všetci sme sa zišli v ôsmackej triede, kde nám naši spolužiaci zahrli divadlo, ktoré sa volalo Bola raz jedna ôsma trieda. Bolo to fakt super divadielko. Všetci sme sa pri ňom zabavili. Po divadielku sme išli do svojich tried, kde sme mali malú prestávku na jedenie a pitie.

Neskôr sme sa presunuli vonku. Jedna šiestačka nám zaspievala pieseň o strašidielku. Niektorí aj vonku naháňali strašidlá. Potom, sme sa presunuli späť do školy, kde nasledovali súťaže. Skupina, ktorá mala najviac bodov, vyhrala aj nejaké ceny. Po rozdání prvých troch cien, nám ostatným pani učiteľky rozdali sladkosti.

Ešte na nás čakala školská diskotéka, na ktorej nám pani učiteľka púšťala rôzne pesničky. Deti naháňali balóny a každý si chcel nejaký chytiť.

Po diskotéke sme vytvorili lampášový sprievod a pomaly sme sa vybrali na cestu domov. Bol to super večer!

(Anička Samseliová, 4.A)

Vyjadrenia ostatných žiakov, ktorí zažili „Večer v škole“

„Pre mňa to bol určite skvelý večer s množstvom hier a zábavy. Bol to večer na jedničku!“ – **Tatiana Poráčová 7.A**

„Super zábava, zábavné hry, diskotéka ešte lepšia a spoločnosť úplne super!“-

Tamara Marcinčinová 7.A

„Dobrý večer, veľa dobrej zábavy!“ – **Natália Dvoriaková 7.A**

„Výborná akcia!“ – **Timea Šitárová 7.A**

„ Veľmi sa mi to páčilo! Bola to super párty. – **Marco Mariňák 2.A**

„Páčila sa mi diskotéka, ako vonku spievalo strašidlo a najviac to, ako sme išli domov a mali v rukách lampášiky. - **Melánia Amrichová 2.A**

ROZPRÁVANIE O PRÁZDNINÁCH

Zámok Bojnice

Rovnako ako každé leto sme sa rozhodli niekam odcestovať na dovolenku a spoznávať krásy Slovenska. Ja, mama a oco sme dlho uvažovali, kam pôjdeme. Rozhodli sme sa ísť do BOJNÍC .

Keď sme prišli do Bojníc, prekvapila nás milá pani, ktorá vlastnila ubytovňu pre turistov. Ukázala nám našu izbu a celý jej interiér. Mali sme tam kuchyňu, sprchu, televízor, manželskú a detskú posteľ a malú predsieň. Prvý deň sme sa išli poobzerať po okolí hradu a po Bojniciach. Na druhý deň sme boli v Bojníckej ZOO v Bojniciach, ktorá bola naozaj veľmi veľká. Mali tam kopy úžasných zvierat. Ale najviac sa mi páčili plameniáci. Stáli na veľkých ružových nohách, pokrytí ružovým perím, bola ich tam hromada a mne až bolo ľúto, že sa musia tlačiť v takomto malom priestore. Keď sme potom prišli do ubytovne, boli sme veľmi unavení a len čo sme si ľahli, spali sme ako zabíjajúci. Ráno sme boli perfektne vyspatí a pripravení prežiť ďalšie zážitky. Ako prvé sme navštívili sokoliarsku šou. Bolo tam veľa vtákov a sokoliarov, ktorí predvádzali úžasné kúsky a triky. A ak by ste zaplatili 3 eurá, mohli by ste sa, ako ja, odfotografovať s výrom alebo orlom na ruke. Potom sme smerovali k prehliadke Bojnického zámku. Vo vnútri boli krásne vyzdobené steny, koberce, nábytok a obrazy vlastníkov hradu. Na hrade bol zlatom vyzdobený strop, ktorý vraj stavali 2 roky. Potom sme sa presunuli do podzemnej hrobky, kde bol pochovaný za ilustrácie k našim príspevkom ďakujeme rómskym žiakom z 2.ročníka základnej školy, ktorí ich vytvorili na svojich „Tvorivých dielničkách“ pod vedením p.uč. Jany Polívkovej. Ďakujeme pekne!panovník **Ján František Pálffy**. Cestou domov sme boli v múzeu praveku, kde boli figuríny pravekých ľudí a pravekých zvierat. Počas tretieho dňa sme si boli obzrieť okolie kúpeľov. Boli obrovské a budovy mali snáď milión okien. V DINO PARKU, na ktorý som sa tešil z celého výletu najviac, už len z toho dôvodu, že tam boli dinosaurie pohyblivé figuríny, som sa schoval v obrovskom dinosaurovi vajci. Večer sme strávili v reštaurácii, kde sme sa výborne najedli. Na ďalší deň sme sa už vracali domov a cestou sme sa zastavili v Habakukoch – rozprávkovom mestečku na Donovaloch. Bolo tam super a videli sme hromadu divadelne spracovaných rozprávok od Pavla Dobšinského.

Bolo tam super a už sa teším na ďalšiu takúto super dovolenku.

(Teodor Kropuch 6.A)

Za ilustrácie k našim príspevkom ďakujeme rómskym žiakom z 2.ročníka základnej školy, ktorí ich vytvorili na svojich „Tvorivých dielničkách“ pod vedením p.uč. Jany Polívkovej. Ďakujeme pekne!